

Arrest

nr. 321 545 van 13 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14 / 6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 29 maart 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 april 2023 en op 16 april 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 8 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U bent christenorthodox en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt Tigrinya en begrijpt een beetje Amhaars. U heeft een broer en een zus. U bent gescheiden en hebt een zoon.

Uw moeder heeft de Ethiopische nationaliteit en is in 1973 in Shire geboren. In 1988 verhuisden zij en haar zus naar Asmara, waar ze uw vader ontmoette. Hij was geboren in Adi Quala en heeft de Eritrese nationaliteit. Ze begonnen een buitenechtelijke relatie waarmee de familie van uw vader niet akkoord was.

U bent geboren op 24 december 2001 te Adi Quala (Eritrea, zoba Debub). Uw vader overleed toen u 4 jaar oud was. Een jaar later vertrok uw moeder met u, uw broer en uw zus naar Shire (Ethiopië, regio Tigray). Toen u in de tiende graad zat, vroeg de familie van de Ethiopische man T.G. uw moeder om uw hand. Zij ging akkoord en zette u onder druk uw scholing stop te zetten. In januari 2017 vond de religieuze huwelijksceremonie plaats. Uw schoonfamilie en echtgenoot begonnen zich snel tegen u te kanten, omwille van uw achtergrond als Eritrese en de positie van uw familie als goudmakers. In 2018, toen u vijf maanden zwanger was, werd u door uw echtgenoot verlaten. U kon in uw levensonderhoud voorzien door uw werk in een stoffenwinkel. In april 2019 werd uw zoon A.T.G. geboren. U liet zijn geboorte registreren. Eveneens in 2019 vroeg u bij de administratie van Shire een Ethiopische identiteitskaart aan. Deze werd u geweigerd aangezien u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. In oktober 2020 begon het conflict in de Tigray regio en werd Shire gebombardeerd. Twee maanden later vluchtte u via de velden naar Aksum en Mekele. Daar nam u een voertuig naar Addis Abeba. Bij aankomst in de hoofdstad werd u meteen gearresteerd. U werd vastgehouden in een militair kamp in een cel met Tigray vrouwen. U werd ondervraagd over uw identiteit. U zei een 17-jarige Eritrese te zijn en ontkende Tigrayan te zijn of banden te hebben met rebellengroepen. Na twee weken werd u vrijgelaten. U belde S., een vriend afkomstig uit Adi Quala die u in Shire had leren kennen. Hij was toen in Addis Abeba. Hij zou instaan voor de organisatie en betaling van uw vlucht naar Sudan. De dag na uw vrijlating reisde u met de 'selam' bus naar Gondar. Daar werd u ontvangen door een kennis van S.. U bleef vijf dagen in het Florida Hotel vooraleer naar de smokkelaar te vertrekken. Jullie reisden afwisselend te voet en met een voertuig naar Metema en Humera. Daar gingen jullie de grensrivier over.

Vanuit Sudan reisde u via Omdurman naar Libië. U werd eerst vijf maanden vastgehouden bij smokkelaar A.. Omdat u uw losgeld niet kon betalen, werd u doorverkocht aan J.. Hij vroeg 5.500 voor uw vrijlating. Deze geldsom werd betaald via fondsenwerving uit Europa en de Verenigde Staten (VS). U werd vrijgelaten, maar in Ben Walid gekidnapt door smokkelaar W.. Hij liet u verkrachten door zes Libische mannen. U kon ontsnappen en rende de woestijn in. U verdwaalde, maar werd gevonden door hulpverleners van UNHCR. U herstelde vijf dagen in het ziekenhuis en werd dan meegenomen naar Tripoli. U bleef twee maanden in het ziekenhuis en was er slecht aan toe. U had astma en een pijnlijke infectie. U werd gecontacteerd door UNHCR met de boodschap dat u mee kon reizen op een hervestigingsmissievlucht naar Italië.

Op 28 februari 2022 deed u een verzoek om internationale bescherming in Italië. U bleef tien dagen in quarantaine en één dag in een hotel in Napels. U vertrok omwille van een gebrek aan medische zorg. Via Ventimiglia reisde u naar Parijs (Frankrijk). Daar brak u uw been en werd u door de politie naar het ziekenhuis overgebracht. Toen u weigerde in Frankrijk asiel aan te vragen, werd uw gips verwijderd en werd u afgezet bij een station. U nam een trein naar Brussel (België), waar u op 17 maart 2022 toekwam. U werd eerst behandeld voor uw geïnfecteerde beenbreuk en verzocht internationale bescherming op 29 maart 2022. In 2022 werd u verkracht. In dit verband werd een strafzaak opgestart. U raakte zwanger en kreeg een miskraam. U bent sinds juli 2023 in behandeling bij een psycholoog. Jullie spreken elkaar eenmaal per maand. Sinds uw vertrek uit Shire in 2020 heeft u geen contact meer gehad met uw familie. In de loop van 2023 kon u uw moeder bereiken. Zij bevond zich in Mekele en vertelde dat zowel uw broer als zus tijdens de oorlog waren omgekomen. U heeft geen contact met andere mensen in Eritrea of Ethiopië.

U legt volgende documenten neer: (1) een ziekenhuisattest en medicatievoorschrift, opgesteld door dr. J.T. van het Hôpital Saint-Antoine te Parijs op 15 maart 2022, (2) een medisch attest en factuur van LUNA abortuscentrum, opgesteld te Oostende op 5 juli 2022, (3) een psychologisch attest, opgesteld door O.J. te Molenbeek op 30 januari 2023, en (4) een psychologisch attest, opgesteld door C.V.G. te Brussel op 7 maart 2024.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden waargenomen.

Uit de verklaringen die u op 20 januari 2023 aflegde op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uit het psychologisch attest opgesteld door O.J. op 30 januari 2023, blijkt dat u een depressie en post-traumatische stressstoornis (PTSS) heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats werd meermaals, voor en tijdens, het persoonlijk onderhoud nagegaan of u zich capabel voelde uw asielmotieven uiteen te zetten (notities persoonlijk onderhoud dd. 25 april 2023 (verder 'notities I'), p. 2-3, 17 & notities persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2024 (verder 'notities II'), p. 2). Er werd gevraagd of de protection officer (PO) en tolk iets konden doen om u meer comfortabel te maken. Er werd uitgelegd dat u meteen moest signaleren indien u zich onwel zou voelen en dat u op elk moment een pauze mocht nemen. U stelde telkens de instructies goed te hebben begrepen en in staat te zijn

verklaringen af te leggen (notities I, p. 3, 4 & notities II, p. 3, 4, 9). Ook bij het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u het goede verloop ervan (notities I, p. 25 & notities II, p. 13).

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde op 5-jarige leeftijd Eritrea te hebben verlaten en er geen problemen te hebben gekend. Uw vertrekmotief was familiaal. Uw vader was gestorven en uw moeder wou u en uw broer en zus meenemen naar haar geboorteplaats in Ethiopië. In verband met de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Eritrea, stelde u er niemand te kennen (notities I, p. 18). Later voegde u daaraan toe ook een vrees te hebben omwille van uw illegaal vertrek in 2006 (notities I, p. 20). **Uw vrees ten aanzien van Eritrea is echter niet dienstig, aangezien het Commissariaat-generaal niet overtuigd is dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt.**

In dit verband wordt vooreerst verwezen naar uw **persoonlijke en familiale achtergrond**. U bent geboren uit een Eritrese vader en Ethiopische moeder. U stelt enkel de Eritrese nationaliteit te hebben omdat de nationaliteit via de vader, en niet de moeder, wordt doorgegeven. Hierbij moeten meerdere bemerkingen worden gemaakt. Uw **vader** is geboren in Adi Quala (notities I, p. 7). Aangezien uw geboortjaar 2001 is, is hijzelf sowieso geboren vóór de Eritrese onafhankelijkheid van 1991. Hij diende aldus stappen te zetten om de Eritrese nationaliteit te verwerven. U weet echter niet of uw vader heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, noch of hij over Eritrese identiteitsdocumenten beschikte. Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat deelname aan het referendum een voorwaarde was voor het verwerven van de Eritrese nationaliteit. Het is dus niet duidelijk of uw vader, van wie u de Eritrese nationaliteit zou hebben geërfd, zelf een Eritreeër was. Hierover bevraagd, stelde u zeker te zijn dat uw vader Eritrees is omdat dat "het verhaal" is dat uw moeder u had verteld. U heeft weinig informatie over uw vader, omdat u hem nooit heeft gekend en zijn familie niet akkoord was met de relatie die hij met uw moeder had. U heeft zijn Eritrese familie dus nooit ontmoet en kan niets over hen vertellen (notities I, p. 8). Uw **moeder** is in de jaren 1970 geboren in Shire in de Ethiopische regio Tigray. Zij heeft de Ethiopische nationaliteit (notities I, p. 8 & notities II, p. 5). U weet niet of uw moeder Ethiopische identiteits- en/of verblijfsdocumenten had (notities I, p. 6). Nochtans had u bij DVZ verteld dat zij wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte (verklaring DVZ dd. 3 mei 2022 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 13). De familie van uw moeder woont hoofdzakelijk in (de omgeving van) Shire (notities I, p. 9). Ook bij DVZ had u aangegeven dat haar hele familie in Ethiopië woont (vragenlijst CGVS dd. 20 januari 2023 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u wel nog neven en nichten in Asmara te hebben, meer bepaald de kinderen van uw overleden maternale tante A.. U heeft hen nooit ontmoet of gecontacteerd (notities II, p. 9). U heeft op 5-jarige leeftijd uw Eritrese geboorteplaats Adi Quala verlaten. U heeft geen herinneringen aan deze periode en kan de stad niet lokaliseren (verklaring DVZ, vraag 5 & notities I, p. 7, 14). Er werd vastgesteld dat u inderdaad niet vertrouwd bent met Eritrea of de Eritrese samenleving (notities I, p. 13-17). U gaf uw beperkte kennis zelf toe: "Ik ben grootgebracht door een Tigrayan moeder. Je kan me vragen stellen over Tigray, maar niet over Eritrea" (notities I, p. 11). Tot slot heeft u nooit over Eritrese documenten beschikt noch stappen gezet om deze te verkrijgen. U zou immers niet in staat zijn om uw nationaliteit aan te tonen op de Eritrese ambassade (notities I, p. 12). Zo erkent u zelf het gebrek aan connecties tussen uzelf en Eritrea. Later deed u een gelijkaardige uitspraak: "Als ik terugkeer naar Eritrea zal niemand mij kunnen identificeren als Eritrese" en "Ze kennen mij niet als Eritrese. Ik heb geen documenten om te bewijzen dat ik Eritrese ben" (notities I, p. 20). **Tot zover moet worden vastgesteld dat u geen documenten heeft die een begin van bewijs zouden kunnen vormen van uw Eritrese origine, dat er geen zekerheid is over de Eritrese nationaliteit van uw vader, en dat het Eritrese regime u zelf niet als een Eritrees burger ziet.**

Uit uw profiel kan daarentegen worden afgeleid dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u een Ethiopische moeder heeft. Volgens de relevante wetgeving, toegevoegd aan uw dossier, heeft elk kind geboren uit een Ethiopische ouder ook recht op de Ethiopische nationaliteit.

U heeft bovendien 15 jaar in Shire gewoond en er 10 jaar schoolgelopen. Aanvankelijk verklaarde u nooit naar school te zijn gegaan. U had uzelf via de gsm een beetje Tigrinya leren lezen en schrijven (verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens een volgend interview stelde u dan weer tot de tiende graad naar school te zijn gegaan. U werd meteen gewezen op uw eerdere verklaringen, waarop u deze ontkende (notities I, p. 6). Nochtans had u ook gezegd dat uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen waren. Er waren geen vergissingen gebeurd en u had geen correcties aan te brengen (notities I, p. 4).

De vaststelling dat u langdurig in Ethiopië naar school ging, is een aanwijzing dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte. Uit de landeninformatie blijkt dat u tweemaal een nationaal examen zou moeten hebben afgelegd om de tiende graad in het Ethiopisch onderwijs te bereiken. Het basisonderwijs bestaat er uit twee cycli van tweemaal vier jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. Om door te gaan naar de vijfde graad, moeten leerlingen minstens 50% behalen op het nationaal examen. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van identiteit. Om aan het einde van de

achtste graad een 'Primary School Certificate' te behalen, diende u eveneens deel te nemen aan een nationaal examen. Uit uw verklaringen volgt dat u dat certificaat heeft behaald. Anders kon u immers graad 9 niet aanvatten. De negende en tiende graad behoren niet tot het basisonderwijs, maar het algemeen secundair onderwijs. De Ethiopische overheid, en specifiek het Regional Education Bureau, dat bevoegd is voor het toezicht over de nationale examens en de controle van de adequaatheid van de examens en certificaten, zou u derhalve het certificaat voor het basisonderwijs hebben afgeleverd zonder enig bewijs van uw identiteit. In het licht van deze informatie, kan niet worden aangenomen dat u zonder enig identiteitsbewijs bijna tien schooljaren onderwijs kon volgen aan een Ethiopische publieke school (notities I, p. 6). Bijgevolg kan verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte, om u in te schrijven op school en nationale examens af te leggen. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde voorval waarbij uw aanvraag van een Ethiopische identiteitskaart werd geweigerd door de wijkadministratie van Shire. Een gelijkaardige bemerking kan worden gemaakt in verband met uw zus E.. Volgens uw verklaringen studeerde zij aan de Universiteit van Bahir Dar, terwijl ze niet over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikte (notities I, p. 9-10). Toen u daarover bevraagd werd, legde u uit dat uw zus op basis van haar goede resultaten toegang had verkregen tot de universiteit (notities I, p. 11). U gaf geen duiding bij de manier waarop uw zus een universitaire studie had kunnen aanvatten zonder enig identiteitsbewijs voor te leggen. Tot slot werd nog opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview melding maakte van "een dossier van een klacht tegen de persoon die mij verkracht had" (verklaring DVZ, vraag 28). Wanneer u daarover werd bevraagd, ontkende u die uitspraak te hebben gedaan en zo'n document te hebben gehad (notities I, p. 20). U zou wel overwogen hebben om bij de politie klacht in te dienen tegen uw ex-man. U weerhield zich hiervan omwille van een gebrek aan bewijs enerzijds en de maatschappelijke positie van zijn familie anderzijds (notities I, p. 19). Later herhaalde u deze redenen (notities I, p. 20). Het is opmerkelijk dat u hierbij geen melding maakte van uw gebrek aan Ethiopische documenten. U zou immers sowieso moeilijk naar de autoriteiten kunnen stappen indien u niet over legaal verblijf beschikte. De vaststelling dat u deze pertinente factor niet vermeldde, is opnieuw een indicatie dat u wel degelijk over documenten beschikte. **Er dient te worden besloten dat uw verklaringen over Ethiopische identiteits- of verblijfsdocumenten zowel niet aannemelijk als niet consistent zijn.**

Er dient, tot slot, nog verwezen te worden naar uw gezinssituatie. Er werd reeds vastgesteld dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikt en uw zus ingeschreven was aan een Ethiopische universiteit. **Daarnaast was u gehuwd met een Ethiopische man en bent u de moeder van een Ethiopische zoon.**

Uw scheiding van deze man zou zelfs in een rechtbank zijn voltrokken (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Later stelde u nooit in een Ethiopische rechtbank te zijn geweest: "Dat heb ik niet gezegd. Ze stelden mij die vraag niet" (notities I, p. 19). U had aanvankelijk ook verklaard dat uw zoon was voortgekomen uit verkrachting door een onbekende persoon: "Ik werd verkracht. Ik ken hem niet. Ik ken zelfs zijn nationaliteit niet" (verklaring DVZ, vraag 16). Later bleek uw zoon voortgekomen te zijn uit verkrachting binnen het huwelijk, meer bepaald uw gedwongen huwelijk met de Ethiopische man T.G.. Wanneer u op deze discrepantie werd gewezen, stelde u verkeerd begrepen te zijn geweest (notities I, p. 19). Uw uitleg is aannemelijk, maar verklaart nog niet waarom u uw verkrachter als onbekend had omschreven. Wat uw zoon betreft, wordt vastgesteld dat hij in Ethiopië geboren is, dat hij een Ethiopische vader heeft, en dat zijn geboorte geregistreerd werd (notities I, p. 7). Ook op de zetel van de DVZ had u gezegd dat uw zoon over Ethiopische documenten beschikt (verklaring DVZ, vraag 16). De Ethiopische nationaliteit van uw zoon staat aldus vast.

Halverwege het eerste persoonlijk onderhoud werd u met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd. Er werd uitgelegd dat er meer elementen zijn die wijzen op een Ethiopische nationaliteit dan een Eritrese nationaliteit. Daarop stelde u "genetisch" Eritrees te zijn: "in ons land krijgt de persoon de naam van de vader en ook zijn nationaliteit. Ik kan niet zeggen dat ik Tigrayan of Ethiopisch ben, want dan ben ik niet" (notities I, p. 10). Er werd uitgelegd dat deze patrilineaire traditie relatief is en in verhouding staat tot de relevante nationaliteitswetgeving, die van bepalend belang is. U ontkende niet over de Ethiopische nationaliteit te (kunnen) beschikken, maar stelde wel dat uw rechten als Ethiopisch burger in dat geval niet gerespecteerd werden. Hierbij beriep u zich op het voorval waarbij u geen Ethiopische identiteitskaart kon verkrijgen van de lokale wijkadministratie (notities I, p. 10). Er werd echter reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gebrek aan Ethiopische documenten (cf. supra). U werd nog veelvuldig gewezen op het feit dat u meer aantoonbare connecties heeft met Ethiopië dan met Eritrea. U toonde zich begripvol, maar bleef bij uw standpunt dat u een Eritrees burger bent omwille van de patrilineaire afstamming: "Ik kreeg een Eritrese naam en mijn vader was Eritrees, dus ik ben Eritrees" (notities I, p. 11). Teneinde meer inzicht te krijgen in uw profiel, diende het CGVS op 12 mei 2023 een verzoek om inlichtingen in bij UNHCR. U had hiervoor toestemming gegeven door ondertekening van het aanvraagformulier (notities I, p. 22-23). Op 30 januari 2024 ontving het CGVS een antwoord van UNHCR Libya. Uit de beperkte informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u ook bij UNHCR had verklaard over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Adi Quala. Aangezien u geen identiteitsdocument voorlegde, is het dossier van UNHCR eveneens gebaseerd op uw mondelinge verklaringen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat u consistent bent over uw nationaliteit en herkomst. Tegenover uw consistente verklaringen staat het geheel van de hogerop gemaakte vaststellingen, die nog steeds indicatief zijn van een Ethiopische en geen Eritrese nationaliteit. U werd daarom opnieuw opgeroepen op de zetel van het CGVS. **U werd nogmaals geconfronteerd met alle feitelijke elementen in uw dossier die leiden tot de conclusie dat er geen**

geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, maar dat er indicaties zijn dat u over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken. U erkende uw gemengde afkomst, maar stelde nooit te hebben gezegd dat uw moeder een Ethiopische is: “Zij is Tigrayan en niet Ethiopisch” (notities II, p. 9-10). Er wordt vooreerst opgemerkt dat u wel degelijk heeft gezegd dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikt (verklaring DVZ, vraag 13 & notities I, p. 8 & notities II, p. 5). Bovendien is de Tigray regio geen onafhankelijke staat, maar wel een deelstaat van de Ethiopische federale republiek. Waar u herhaalde een Eritrese te zijn, werd gewezen op de gebrekkige logica van de patrilineaire afstamming van nationaliteit. Er werd gesteld dat u geen informatie over uw vader heeft en zelfs niet met zekerheid kan zeggen dat hijzelf over de Eritrese nationaliteit beschikt, aangezien hij geboren werd vóór de Eritrese onafhankelijkheid en u niet weet of hij heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum. Hierop gaf u aan dat uw gemengde afkomst niet uw keuze is geweest. De PO wees opnieuw op alle elementen die indicatief zijn van uw Ethiopische nationaliteit. U stelde dat noch u noch uw moeder Ethiopiërs zijn. Hierbij wees u naar de oorlog tussen de Ethiopische federale overheid en de Tigray deelstaatregering, waarbij ook uw broer en zus het leven lieten. Er werd gewezen op het feit dat veel Ethiopische Tigrayans, precies omwille van die oorlog, aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Indien u uw Ethiopische nationaliteit zou toegeven, zou u als Tigrayan misschien wel kwalificeren voor een beschermingsstatus. U ontkende een Ethiopische te zijn en vroeg begrip voor uw problemen (notities II, p. 10). De PO erkende uw kwetsbaar profiel en legde uit dat u misschien bescherming zou kunnen krijgen voor de door u ingeroepen problemen, maar niet als Eritrese, aangezien uw Eritrese nationaliteit niet kan worden aangetoond. Deze boodschap werd nog veelvuldig herhaald (notities II, p. 11). Er werd uitdrukkelijk gesteld dat u kans zou maken op internationale bescherming omwille van uw profiel en problemen in Ethiopië, maar dat u dan eerst zou moeten toegeven over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U hield vol een Eritrese te zijn (notities II, p. 11-12).

Er moet worden benadrukt dat het in de eerste plaats aan u is om uw ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Er kan slechts worden vastgesteld dat u dat niet heeft gedaan. U werd meermaals gewezen op alle feitelijke elementen die erop wijzen dat u niet over de Eritrese, maar wel de Ethiopische nationaliteit beschikt. U bleef ontkennen en volharden in uw Eritrese nationaliteit. De vervolgingsfeiten die u inroept – sociale uitsluiting, gedwongen huwelijk en seksueel geweld – vonden allen plaats in Ethiopië, een land waarvan u verklaart niet de nationaliteit te hebben. Er kan geen internationale bescherming worden toegekend ten aanzien van een land waarvan u stelt geen burger te zijn. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ethiopië. U verwijst naar de impact van de oorlog op uw familie. Zo zijn uw broer en zus omgekomen en is uw moeder gevlucht naar Mekele, de hoofdstad van de Tigray regio (notities II, p. 13). Aangezien u geen Ethiopisch burger zou zijn, kan evenmin een beoordeling worden gemaakt van uw vrees om terug te keren naar Ethiopië. Het komt niet aan het CGVS toe om uw nationaliteit in uw plaats in te vullen, des te meer omdat u meermaals werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit en het geheel van elementen die erop wijzen dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Er wordt besloten dat uw vrees voor vervolging ten aanzien van Eritrea niet dienstig is, aangezien uw Eritrese nationaliteit niet aangetoond is. U zou daarentegen over de Ethiopische nationaliteit (kunnen) beschikken. U heeft een Ethiopische ouder en Ethiopisch kind, en u heeft gedurende 15 jaar in Ethiopië gewoond en er 10 jaar schoolgelopen. Uw vrees ten aanzien van Ethiopië kan echter niet worden beoordeeld aangezien u volhoudt niet de Ethiopische nationaliteit te hebben.

In dit verband bezorgde uw raadsvrouw het CGVS nog schriftelijke **opmerkingen** (dd. 21/05/2024). Waar zij stelt dat u altijd heeft gezegd over de Eritrese nationaliteit te beschikken, “zoals haar moeder haar altijd vertelde”, dient zij daarin te worden gevolgd. U heeft inderdaad consistent verklaard een Eritrese te zijn, maar deze verklaring is louter gebaseerd op “het verhaal” dat u van uw moeder had vernomen (notities I, p. 8). De verwijzing naar de Eritrese nationaliteitswetgeving is niet dienstig. Aangezien uw vader zijn Eritrese nationaliteit niet is aangetoond, kan die van u evenmin worden aangetoond. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met het feit dat de Ethiopische staat geen dubbele nationaliteit toestaat. Uw Eritrese nationaliteit kan immers niet worden aangenomen. Waar uw raadsvrouw stelt dat u de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen omwille van uw Tigray etnie en herkomst uit de Tigray regio, dient te worden verwezen naar uw tweede persoonlijk onderhoud. Daarin werd u meermaals geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit. Er werd benadrukt dat u op basis van uw profiel als Ethiopische Tigray vrouw misschien wel recht zou hebben op internationale bescherming. Aangezien u uw Ethiopische nationaliteit bleef ontkennen, kan het CGVS deze niet in uw plaats invullen (notities II, p. 9-12).

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vier documenten die u neerlegde, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen. Het ziekenhuisattest en medicatievoorschrift (dd. 15/03/2022) staakt uw verklaringen in verband met uw hospitalisatie in Parijs. De stukken van het LUNA abortuscentrum (dd. 05/07/2022) houden verband met het seksueel geweld waarvan u in België slachtoffer werd. Deze elementen worden niet betwist door het Commissariaat-generaal, maar houden evenmin verband met uw nationaliteit en asielmotieven.

Wat betreft de door u neergelegde psychologische attesten (dd. 30/01/2023, dd. 07/03/2024), kan worden vastgesteld dat u gediagnosticeerd werd met een depressie en post-traumatisch stresssyndroom (PTSS). Er wordt opgemerkt dat PTSS gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas. Een psycholoog doet immers louter vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen trauma's. Doch kan de psycholoog nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze trauma's werden opgelopen. Verder maakt het psychologisch attest evenmin melding van mentale problemen van die aard dat ze een negatieve invloed zouden hebben (gehad) op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het attest wijst er niet op dat uw geestelijke toestand u ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Er werd eveneens rekening gehouden met uw hiermee verband houdende bijzondere procedurele noden (cf. supra). De door u neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggestuurd naar Eritrea, het door u genoemd land van nationaliteit, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 5 oktober 2024 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een kennelijke beoordelingsfout, alsook op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de beginselen van hoor en wederhoor en van de wapengelijkheid*”.

3.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. *Attest van ambassade van Ethiopië in België - Geen dubbele nationaliteit*

4. *Kennis van verzoekster over Eritrea*

A. *Musicanten*

B. *Fietsers*

C. *Verskillende oorlogen*

D. *Munt*

E. *Talen*

F. *Religies*

G. *President*

H. *Sawa kamp*

I. *Endabaguna registratiekantoor voor de vluchtelingen*

J. *Ashenda festival*

K. *Tesseney*

L. *Districten en steden*

M. *Kisad Gaba*

N. *Aksum*

O. *Tihlo gerecht*

P. *Massawa*

Q. *Humera*

R. *Nakfa*”.

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Bij deze nota met opmerkingen voegt verweerder de COI Focus “*Ethiopië/Eritrea. Eritrese vluchtelingen in Ethiopië*” van Cedoca van 17 augustus 2023 en het rapport “*Ethiopia. Documents and citizenship*” van *The Danish Immigration Service* van november 2018.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Er moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden waargenomen.*

Uit de verklaringen die u op 20 januari 2023 aflegde op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uit het psychologisch attest opgesteld door O.J. op 30 januari 2023, blijkt dat u een depressie en post-traumatische stressstoornis (PTSS) heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. In de eerste plaats werd meermaals, voor en tijdens, het persoonlijk onderhoud nagegaan of u zich capabel voelde uw asielmotieven uiteen te zetten (notities persoonlijk onderhoud dd. 25 april 2023 (verder ‘notities I’), p. 2-3, 17 & notities persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2024 (verder ‘notities II’), p. 2). Er werd gevraagd of de protection officer (PO) en tolk iets konden doen om u meer comfortabel te maken. Er werd uitgelegd dat u meteen moest signaleren indien u zich onwel zou voelen en dat u op elk moment een pauze mocht nemen. U stelde telkens de instructies goed te hebben begrepen en in staat te zijn verklaringen af te leggen (notities I, p. 3, 4 & notities II, p. 3, 4, 9). Ook bij het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u het goede verloop ervan (notities I, p. 25 & notities II, p. 13).”

Deze motieven worden door verzoekster op geen enkele wijze betwist.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omdat zij er niemand heeft en zij dat land in 2006 op illegale wijze verliet. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

9.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan haar

voorgehouden Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

*“U verklaarde op 5-jarige leeftijd Eritrea te hebben verlaten en er geen problemen te hebben gekend. Uw vertrekmotief was familiaal. Uw vader was gestorven en uw moeder wou u en uw broer en zus meenemen naar haar geboorteplaats in Ethiopië. In verband met de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Eritrea, stelde u er niemand te kennen (notities I, p. 18). Later voegde u daaraan toe ook een vrees te hebben omwille van uw illegaal vertrek in 2006 (notities I, p. 20). **Uw vrees ten aanzien van Eritrea is echter niet dienstig, aangezien het Commissariaat-generaal niet overtuigd is dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt.***

*In dit verband wordt vooreerst verwezen naar uw **persoonlijke en familiale achtergrond**. U bent geboren uit een Eritrese vader en Ethiopische moeder. U stelt enkel de Eritrese nationaliteit te hebben omdat de nationaliteit via de vader, en niet de moeder, wordt doorgegeven. Hierbij moeten meerdere bemerkingen worden gemaakt. Uw **vader** is geboren in Adi Quala (notities I, p. 7). Aangezien uw geboortjaar 2001 is, is hijzelf sowieso geboren vóór de Eritrese onafhankelijkheid van 1991. Hij diende aldus stappen te zetten om de Eritrese nationaliteit te verwerven. U weet echter niet of uw vader heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, noch of hij over Eritrese identiteitsdocumenten beschikte. Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat deelname aan het referendum een voorwaarde was voor het verwerven van de Eritrese nationaliteit. Het is dus niet duidelijk of uw vader, van wie u de Eritrese nationaliteit zou hebben geërfd, zelf een Eritreeër was. Hierover bevraagd, stelde u zeker te zijn dat uw vader Eritrees is omdat dat “het verhaal” is dat uw moeder u had verteld. U heeft weinig informatie over uw vader, omdat u hem nooit heeft gekend en zijn familie niet akkoord was met de relatie die hij met uw moeder had. U heeft zijn Eritrese familie dus nooit ontmoet en kan niets over hen vertellen (notities I, p. 8). Uw **moeder** is in de jaren 1970 geboren in Shire in de Ethiopische regio Tigray. Zij heeft de Ethiopische nationaliteit (notities I, p. 8 & notities II, p. 5). U weet niet of uw moeder Ethiopische identiteits- en/of verblijfsdocumenten had (notities I, p. 6). Nochtans had u bij DVZ verteld dat zij wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte (verklaring DVZ dd. 3 mei 2022 (verder ‘verklaring DVZ’), vraag 13). De familie van uw moeder woont hoofdzakelijk in (de omgeving van) Shire (notities I, p. 9). Ook bij DVZ had u aangegeven dat haar hele familie in Ethiopië woont (vragenlijst CGVS dd. 20 januari 2023 (verder ‘vragenlijst CGVS’), vraag 3.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u wel nog neven en nichten in Asmara te hebben, meer bepaald de kinderen van uw overleden maternale tante A.. U heeft hen nooit ontmoet of gecontacteerd (notities II, p. 9). U heeft op 5-jarige leeftijd uw Eritrese geboorteplaats Adi Quala verlaten. U heeft geen herinneringen aan deze periode en kan de stad niet lokaliseren (verklaring DVZ, vraag 5 & notities I, p. 7, 14). Er werd vastgesteld dat u inderdaad niet vertrouwd bent met Eritrea of de Eritrese samenleving (notities I, p. 13-17). U gaf uw beperkte kennis zelf toe: “Ik ben grootgebracht door een Tigrayan moeder. Je kan me vragen stellen over Tigray, maar niet over Eritrea” (notities I, p. 11). Tot slot heeft u nooit over Eritrese documenten beschikt noch stappen gezet om deze te verkrijgen. U zou immers niet in staat zijn om uw nationaliteit aan te tonen op de Eritrese ambassade (notities I, p. 12). Zo erkent u zelf het gebrek aan connecties tussen uzelf en Eritrea. Later deed u een gelijkaardige uitspraak: “Als ik terugkeer naar Eritrea zal niemand mij kunnen identificeren als Eritrese” en “Ze kennen mij niet als Eritrese. Ik heb geen documenten om te bewijzen dat ik Eritrese ben” (notities I, p. 20). **Tot zover moet worden vastgesteld dat u geen documenten heeft die een begin van bewijs zouden kunnen vormen van uw Eritrese origine, dat er geen zekerheid is over de Eritrese nationaliteit van uw vader, en dat het Eritrese regime u zelf niet als een Eritrees burger ziet.***

Uit uw profiel kan daarentegen worden afgeleid dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

***Vooreerst wordt opgemerkt dat u een Ethiopische moeder heeft.** Volgens de relevante wetgeving, toegevoegd aan uw dossier, heeft elk kind geboren uit een Ethiopische ouder ook recht op de Ethiopische nationaliteit.*

***U heeft bovendien 15 jaar in Shire gewoond en er 10 jaar schoolgelopen.** Aanvankelijk verklaarde u nooit naar school te zijn gegaan. U had uzelf via de gsm een beetje Tigrinya leren lezen en schrijven (verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens een volgend interview stelde u dan weer tot de tiende graad naar school te zijn gegaan. U werd meteen gewezen op uw eerdere verklaringen, waarop u deze ontkende (notities I, p. 6). Nochtans had u ook gezegd dat uw interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen waren. Er waren geen vergissingen gebeurd en u had geen correcties aan te brengen (notities I, p. 4).*

***De vaststelling dat u langdurig in Ethiopië naar school ging, is een aanwijzing dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte.** Uit de landeninformatie blijkt dat u tweemaal een nationaal examen zou moeten hebben afgelegd om de tiende graad in het Ethiopisch onderwijs te bereiken. Het basisonderwijs bestaat er uit twee cycli van tweemaal vier jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. Om door te gaan naar de vijfde graad, moeten leerlingen minstens 50% behalen op het nationaal examen. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van identiteit. Om aan het einde van de achtste graad een ‘Primary School Certificate’ te behalen, diende u eveneens deel te nemen aan een nationaal examen. Uit uw verklaringen volgt dat u dat certificaat heeft behaald. Anders kon u immers graad 9 niet aanvatten. De negende en tiende graad behoren niet tot het basisonderwijs, maar het algemeen*

secundair onderwijs. De Ethiopische overheid, en specifiek het Regional Education Bureau, dat bevoegd is voor het toezicht over de nationale examens en de controle van de adequaatheid van de examens en certificaten, zou u derhalve het certificaat voor het basisonderwijs hebben afgeleverd zonder enig bewijs van uw identiteit. In het licht van deze informatie, kan niet worden aangenomen dat u zonder enig identiteitsbewijs bijna tien schooljaren onderwijs kon volgen aan een Ethiopische publieke school (notities I, p. 6). Bijgevolg kan verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte, om u in te schrijven op school en nationale examens af te leggen. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde voorval waarbij uw aanvraag van een Ethiopische identiteitskaart werd geweigerd door de wijkadministratie van Shire. Een gelijkaardige bemerking kan worden gemaakt in verband met uw zus E.. Volgens uw verklaringen studeerde zij aan de Universiteit van Bahir Dar, terwijl ze niet over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikte (notities I, p. 9-10). Toen u daarover bevraagd werd, legde u uit dat uw zus op basis van haar goede resultaten toegang had verkregen tot de universiteit (notities I, p. 11). U gaf geen duiding bij de manier waarop uw zus een universitaire studie had kunnen aanvatten zonder enig identiteitsbewijs voor te leggen. Tot slot werd nog opgemerkt dat u tijdens uw eerste interview melding maakte van "een dossier van een klacht tegen de persoon die mij verkracht had" (verklaring DVZ, vraag 28). Wanneer u daarover werd bevraagd, ontkende u die uitspraak te hebben gedaan en zo'n document te hebben gehad (notities I, p. 20). U zou wel overwogen hebben om bij de politie klacht in te dienen tegen uw ex-man. U weerhield zich hiervan omwille van een gebrek aan bewijs enerzijds en de maatschappelijke positie van zijn familie anderzijds (notities I, p. 19). Later herhaalde u deze redenen (notities I, p. 20). Het is opmerkelijk dat u hierbij geen melding maakte van uw gebrek aan Ethiopische documenten. U zou immers sowieso moeilijk naar de autoriteiten kunnen stappen indien u niet over legaal verblijf beschikte. De vaststelling dat u deze pertinente factor niet vermeldde, is opnieuw een indicatie dat u wel degelijk over documenten beschikte. **Er dient te worden besloten dat uw verklaringen over Ethiopische identiteits- of verblijfsdocumenten zowel niet aannemelijk als niet consistent zijn.**

Er dient, tot slot, nog verwezen te worden naar uw gezinssituatie. Er werd reeds vastgesteld dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikt en uw zus ingeschreven was aan een Ethiopische universiteit. **Daarnaast was u gehuwd met een Ethiopische man en bent u de moeder van een Ethiopische zoon.** Uw scheiding van deze man zou zelfs in een rechtbank zijn voltrokken (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Later stelde u nooit in een Ethiopische rechtbank te zijn geweest: "Dat heb ik niet gezegd. Ze stelden mij die vraag niet" (notities I, p. 19). U had aanvankelijk ook verklaard dat uw zoon was voortgekomen uit verkrachting door een onbekende persoon: "Ik werd verkracht. Ik ken hem niet. Ik ken zelfs zijn nationaliteit niet" (verklaring DVZ, vraag 16). Later bleek uw zoon voortgekomen te zijn uit verkrachting binnen het huwelijk, meer bepaald uw gedwongen huwelijk met de Ethiopische man T.G.. Wanneer u op deze discrepantie werd gewezen, stelde u verkeerd begrepen te zijn geweest (notities I, p. 19). Uw uitleg is aannemelijk, maar verklaart nog niet waarom u uw verkrachter als onbekend had omschreven. Wat uw zoon betreft, wordt vastgesteld dat hij in Ethiopië geboren is, dat hij een Ethiopische vader heeft, en dat zijn geboorte geregistreerd werd (notities I, p. 7). Ook op de zetel van de DVZ had u gezegd dat uw zoon over Ethiopische documenten beschikt (verklaring DVZ, vraag 16). De Ethiopische nationaliteit van uw zoon staat aldus vast.

Halverwege het eerste persoonlijk onderhoud werd u met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd. Er werd uitgelegd dat er meer elementen zijn die wijzen op een Ethiopische nationaliteit dan een Eritrese nationaliteit. Daarop stelde u "genetisch" Eritrees te zijn: "in ons land krijgt de persoon de naam van de vader en ook zijn nationaliteit. Ik kan niet zeggen dat ik Tigrayan of Ethiopisch ben, want dan ben ik niet" (notities I, p. 10). Er werd uitgelegd dat deze patrilineaire traditie relatief is en in verhouding staat tot de relevante nationaliteitswetgeving, die van bepalend belang is. U ontkende niet over de Ethiopische nationaliteit te (kunnen) beschikken, maar stelde wel dat uw rechten als Ethiopisch burger in dat geval niet gerespecteerd werden. Hierbij beriep u zich op het voorval waarbij u geen Ethiopische identiteitskaart kon verkrijgen van de lokale wijkadministratie (notities I, p. 10). Er werd echter reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gebrek aan Ethiopische documenten (cf. supra). U werd nog veelvuldig gewezen op het feit dat u meer aantoonbare connecties heeft met Ethiopië dan met Eritrea. U toonde zich begripvol, maar bleef bij uw standpunt dat u een Eritrees burger bent omwille van de patrilineaire afstamming: "Ik kreeg een Eritrese naam en mijn vader was Eritrees, dus ik ben Eritrees" (notities I, p. 11). Teneinde meer inzicht te krijgen in uw profiel, diende het CGVS op 12 mei 2023 een verzoek om inlichtingen in bij UNHCR. U had hiervoor toestemming gegeven door ondertekening van het aanvraagformulier (notities I, p. 22-23). Op 30 januari 2024 ontving het CGVS een antwoord van UNHCR Libya. Uit de beperkte informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u ook bij UNHCR had verklaard over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Adi Quala. Aangezien u geen identiteitsdocument voorlegde, is het dossier van UNHCR eveneens gebaseerd op uw mondelinge verklaringen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat u consistent bent over uw nationaliteit en herkomst. Tegenover uw consistente verklaringen staat het geheel van de hogerop gemaakte vaststellingen, die nog steeds indicatief zijn van een Ethiopische en geen Eritrese nationaliteit. U werd daarom opnieuw opgeroepen op de zetel van het CGVS. **U werd nogmaals geconfronteerd met alle feitelijke elementen in uw dossier die leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, maar dat er indicaties zijn dat u over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken.** U erkende uw gemengde afkomst, maar stelde nooit te hebben gezegd dat uw moeder een Ethiopische is: "Zij is Tigrayan en niet Ethiopisch" (notities II, p. 9-10). Er wordt

vooreerst opgemerkt dat u wel degelijk heeft gezegd dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit beschikt (verklaring DVZ, vraag 13 & notities I, p. 8 & notities II, p. 5). Bovendien is de Tigray regio geen onafhankelijke staat, maar wel een deelstaat van de Ethiopische federale republiek. Waar u herhaalde een Eritrese te zijn, werd gewezen op de gebrekkige logica van de patrilineaire afstamming van nationaliteit. Er werd gesteld dat u geen informatie over uw vader heeft en zelfs niet met zekerheid kan zeggen dat hijzelf over de Eritrese nationaliteit beschikt, aangezien hij geboren werd vóór de Eritrese onafhankelijkheid en u niet weet of hij heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum. Hierop gaf u aan dat uw gemengde afkomst niet uw keuze is geweest. De PO wees opnieuw op alle elementen die indicatief zijn van uw Ethiopische nationaliteit. U stelde dat noch u noch uw moeder Ethiopiërs zijn. Hierbij wees u naar de oorlog tussen de Ethiopische federale overheid en de Tigray deelstaatregering, waarbij ook uw broer en zus het leven lieten. Er werd gewezen op het feit dat veel Ethiopische Tigrayans, precies omwille van die oorlog, aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Indien u uw Ethiopische nationaliteit zou toegeven, zou u als Tigrayan misschien wel kwalificeren voor een beschermingsstatus. U ontkende een Ethiopische te zijn en vroeg begrip voor uw problemen (notities II, p. 10). De PO erkende uw kwetsbaar profiel en legde uit dat u misschien bescherming zou kunnen krijgen voor de door u ingeroepen problemen, maar niet als Eritrese, aangezien uw Eritrese nationaliteit niet kan worden aangetoond. Deze boodschap werd nog veelvuldig herhaald (notities II, p. 11). Er werd uitdrukkelijk gesteld dat u kans zou maken op internationale bescherming omwille van uw profiel en problemen in Ethiopië, maar dat u dan eerst zou moeten toegeven over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U hield vol een Eritrese te zijn (notities II, p. 11-12).

Er moet worden benadrukt dat het in de eerste plaats aan u is om uw ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Er kan slechts worden vastgesteld dat u dat niet heeft gedaan. U werd meermaals gewezen op alle feitelijke elementen die erop wijzen dat u niet over de Eritrese, maar wel de Ethiopische nationaliteit beschikt. U bleef ontkennen en volharden in uw Eritrese nationaliteit. De vervolgingsfeiten die u inroept – sociale uitsluiting, gedwongen huwelijk en seksueel geweld – vonden allen plaats in Ethiopië, een land waarvan u verklaart niet de nationaliteit te hebben. Er kan geen internationale bescherming worden toegekend ten aanzien van een land waarvan u stelt geen burger te zijn. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ethiopië. U verwijst naar de impact van de oorlog op uw familie. Zo zijn uw broer en zus omgekomen en is uw moeder gevlucht naar Mekele, de hoofdstad van de Tigray regio (notities II, p. 13). Aangezien u geen Ethiopisch burger zou zijn, kan evenmin een beoordeling worden gemaakt van uw vrees om terug te keren naar Ethiopië. Het komt niet aan het CGVS toe om uw nationaliteit in uw plaats in te vullen, des te meer omdat u meermaals werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit en het geheel van elementen die erop wijzen dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Er wordt besloten dat uw vrees voor vervolging ten aanzien van Eritrea niet dienstig is, aangezien uw Eritrese nationaliteit niet aangetoond is. U zou daarentegen over de Ethiopische nationaliteit (kunnen) beschikken. U heeft een Ethiopische ouder en Ethiopisch kind, en u heeft gedurende 15 jaar in Ethiopië gewoond en er 10 jaar schoolgelopen. Uw vrees ten aanzien van Ethiopië kan echter niet worden beoordeeld aangezien u volhoudt niet de Ethiopische nationaliteit te hebben.

In dit verband bezorgde uw raadvrouw het CGVS nog schriftelijke **opmerkingen** (dd. 21/05/2024). Waar zij stelt dat u altijd heeft gezegd over de Eritrese nationaliteit te beschikken, “zoals haar moeder haar altijd vertelde”, dient zij daarin te worden gevolgd. U heeft inderdaad consistent verklaard een Eritrese te zijn, maar deze verklaring is louter gebaseerd op “het verhaal” dat u van uw moeder had vernomen (notities I, p. 8). De verwijzing naar de Eritrese nationaliteitswetgeving is niet dienstig. Aangezien uw vader zijn Eritrese nationaliteit niet is aangetoond, kan die van u evenmin worden aangetoond. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met het feit dat de Ethiopische staat geen dubbele nationaliteit toestaat. Uw Eritrese nationaliteit kan immers niet worden aangenomen. Waar uw raadvrouw stelt dat u de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen omwille van uw Tigray etnie en herkomst uit de Tigray regio, dient te worden verwezen naar uw tweede persoonlijk onderhoud. Daarin werd u meermaals geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit. Er werd benadrukt dat u op basis van uw profiel als Ethiopische Tigray vrouw misschien wel recht zou hebben op internationale bescherming. Aangezien u uw Ethiopische nationaliteit bleef ontkennen, kan het CGVS deze niet in uw plaats invullen (notities II, p. 9-12).

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vier documenten die u neerlegde, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen. Het ziekenhuisattest en medicatievoorschrift (dd. 15/03/2022) staft uw verklaringen in verband met uw hospitalisatie in Parijs. De stukken van het LUNA abortuscentrum (dd. 05/07/2022) houden verband met het seksueel geweld waarvan u in België slachtoffer werd. Deze elementen worden niet betwist door het Commissariaat-generaal, maar houden evenmin verband met uw nationaliteit en asielmotieven.

Wat betreft de door u neergelegde psychologische attesten (dd. 30/01/2023, dd. 07/03/2024), kan worden vastgesteld dat u gediagnosticeerd werd met een depressie en post-traumatisch stresssyndroom (PTSS). Er wordt opgemerkt dat PTSS gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas. Een psycholoog doet immers louter vaststellingen betreffende

de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen trauma's. Doch kan de psycholoog nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze trauma's werden opgelopen. Verder maakt het psychologisch attest evenmin melding van mentale problemen van die aard dat ze een negatieve invloed zouden hebben (gehad) op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het attest wijst er niet op dat uw geestelijke toestand u ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Er werd eveneens rekening gehouden met uw hiermee verband houdende bijzondere procedurele noden (cf. supra). De door u neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *"bescherming"* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *"wegens deze vrees"*, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *"nationaliteit"* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat

geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Te dezen dient er tevens op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn is geen synoniem voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon "*die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen*" en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite, die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu heeft verweerder op basis van de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*) terecht besloten dat verzoekster door haar houding, met name de vele onaannemelijke, tegenstrijdige, weinig doorleefde en weinig gedetailleerde verklaringen inzake haar levens- en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan haar komst naar België, niet aannemelijk heeft gemaakt dat geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en verder evenmin toelaat om op enigerlei andere wijze haar werkelijke nationaliteit te kunnen achterhalen.

9.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster erop wijst dat zij steeds heeft verklaard dat zij in 2001 in Adi Qala in Eritrea is geboren, dat hij vader een Eritreeër was en dat haar moeder een Ethiopische is, dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. In deze motieven wordt overigens meermaals gesteld dat verzoekster inderdaad coherente en consistente verklaringen heeft afgelegd over deze elementen, doch dat uit de overige motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat desalniettemin geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat haar vader daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit had, hoewel zij nog contact heeft gehad met haar moeder en zij aldus intussen ruimschoots de tijd had om zich hierover terdege te (laten) informeren. De verwijzing in het verzoekschrift (p. 7-10) naar een rapport van OSAR heeft betrekking op de situatie van Eritreeërs in Ethiopië, terwijl aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht, zodat deze informatie *in casu* niet relevant is. Het aan het verzoekschrift toegevoegde attest (stuk 3) heeft geen betrekking op verzoekster en/of haar familie en is op zich dan ook niet van aard om aan te tonen dat zij de Eritrese nationaliteit zou bezitten. De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie met betrekking tot Eritrese personen, plaatsen en gebruiken (stuk 4) is evenmin van aard om verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit aan te nemen, aangezien deze informatie afkomstig is van het internet en bijgevolg gemakkelijk via zelfstudie gekend kan zijn en aldus op zich niet volstaat aan te tonen dat verzoekster deze kennis heeft opgedaan door een doorleefde, persoonlijk beleefde ervaring als persoon met de Eritrese nationaliteit. Gezien het voorgaande, betoogt verweerder in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht als volgt:

“2.5.1 Verzoekster herhaalt dat haar vader van Eritrese afkomst is en stelt dat zij op die manier minstens de iure over de Eritrese nationaliteit beschikt.

a. Verweerder repliceert dat de Eritrese afkomst van haar vader, laat staan zijn Eritrese nationaliteit op generlei wijze wordt aangetoond. Verzoekster baseert zich op loutere beweringen die ze niet weet te staven met enig begin van bewijs. Hoewel zij doorheen de asielprocedure uitgebreid in de mogelijkheid werd gesteld om de Eritrese afkomst van haar vader toe te lichten, bleken haar verklaringen ontoereikend. Dat verzoekster via haar vader door zowel de Eritrese als Ethiopische autoriteiten als een Eritrees staatsburger wordt beschouwd, kan dus niet zonder meer worden weerhouden.

b. Ook van een persoon die op jonge leeftijd het land van nationaliteit heeft verlaten en nadien weinig contact zou hebben gehad met de Eritrese gemeenschap, mag trouwens worden verwacht dat ze overtuigende verklaringen kan afleggen over haar origine en die van haar familieleden. Dat is in casu niet het geval. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze toegelicht dat verzoekster haar kennis over haar Eritrese afkomst uiterst beperkt is. In het verzoekschrift worden geen concrete elementen aangebracht die daar een ander licht op werpen. Waar verzoekster aanhaalt dat zij doorheen de procedure blijf gaf van een zekere kennis van Eritrea en dit staft met landeninformatie (stuk 4), stelt verweerder vast dat het niet ontegensprekelijk gaat over kennis die enkel kan zijn verworven door effectief van Eritrese afkomst te zijn of tot de Eritrese gemeenschap te behoren. De kennis van verzoekster is namelijk zeer fragmentair. Tegenover die beperkte kennis van verzoekster staan bovendien verzoekster haar verklaringen waarin ze aangeeft dat ze geen connectie heeft met Eritrea. Verder toont ze niet aan in Eritrea te zijn geboren of er te hebben verbleven, en legt ze geen enkel Eritrees of Ethiopisch stuk voor waaruit kan blijken dat ze effectief (deels) van Eritrese origine is. Ook haar verklaringen over haar leven als Eritrese vluchtelingen in Ethiopië kunnen niet overtuigen (supra).

c. Aangezien verzoekster haar Eritrese afkomst niet aantoont, zijn haar verwijzingen naar de Eritrese nationaliteitswetgeving en landeninformatie omtrent de Eritrese nationaliteit niet dienstig.

d. Nog gesteld dat verzoekster via haar vader Eritrese roots zou hebben, wat voor een goed begrip niet wordt aangetoond, kan niet zonder meer worden aangenomen dat zij effectief over de Eritrese nationaliteit beschikt en door de Eritrese autoriteiten als een Eritrees staatsburger wordt beschouwd. Uit de Eritrese nationaliteitswetgeving en landeninformatie die aan het verzoekschrift werd toegevoegd blijkt weliswaar dat personen van ‘Eritrese afkomst’ van geboorte Eritreeër zijn. Hoewel de personen van Eritrese origine dus de iure de nationaliteit verkrijgen, betekent dat echter niet dat deze nationaliteit ook automatisch is erkend door de Eritrese autoriteiten. Een persoon die via geboorte de Eritrese nationaliteit verwerft zal nog steeds stappen moeten ondernemen om die nationaliteit te laten formaliseren bij de nationale autoriteiten. Dit onderscheid is van belang, nu blijkt dat verzoekster geen elementen aanvoert waaruit blijkt dat haar Eritrese nationaliteit formeel werd vastgelegd door de Eritrese autoriteiten in Eritrea of Ethiopië.”

Deze uiteenzetting uit de nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Rekening houdend met het voorgaande motiveert verweerder in zijn nota met opmerkingen tevens terecht dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij sedert haar vijf jaar illegaal als Eritrese in Ethiopië heeft verbleven. Dienaangaande wordt in deze nota terecht gesteld als volgt:

“2.5.2 Vervolgens overtuigt verzoekster niet dat ze van 2006 tot 2020 als Eritrees vluchteling op irreguliere wijze in Ethiopië heeft verbleven. Integendeel zijn er duidelijke indicaties dat haar verblijf in Ethiopië een formeel karakter had, waarbij meerdere elementen er op wijzen dat verzoekster ook over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

a. Zo zijn er duidelijke indicaties dat verzoekster geen zicht wenst te bieden op haar verblijf in Ethiopië. Verweerder kan er niet omheen dat verzoekster wisselende verklaringen heeft afgelegd over de nationaliteit van haar moeder, door enerzijds te verklaren dat zij over de Ethiopische nationaliteit beschikt om daar nadien op terug te komen. Verder verklaarde verzoekster aanvankelijk dat ze in Ethiopië nooit naar school ging en zichzelf Tigriniya aanleerde, om later te erkennen dat ze tot de tiende graad naar school ging. Ook over haar asielmotieven (en familiale situatie) legde ze tegenstrijdige verklaringen af door enerzijds te verklaren dat ze in Ethiopië door een onbekende man werd verkracht om nadien aan te geven dat het in realiteit om een verkrachting binnen het huwelijk ging. Ze verklaarde afwisselend dat er wel een klacht werd ingediend tegen de dader, om daar nadien op terug te komen. Op andere momenten legt ze tegenstrijdige verklaringen af over haar huwelijk door enerzijds te verklaren dat haar scheiding in een rechtbank – dus op formele wijze – werd voltrokken, om anderzijds aan te geven dat ze nooit in een Ethiopische rechtbank is geweest. Deze zaken tonen aan dat verzoekster tracht te verzaken op de medewerkingsplicht die op haar rust en die stelt dat van haar kan worden verwacht dat ze een volledig zicht biedt op de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming, zoals de plaatsen van verblijf voor aankomst in België én de verblijfsmodaliteiten daar. Dergelijk gedrag laat uitschijnen dat verzoekster niet kenbaar wil maken op welke gronden ze in Ethiopië verbleef, wat op de helling zet dat ze als Eritrese vluchteling op irreguliere wijze in het land verbleef.

b. Verweerder wenst in dit verband te benadrukken dat Eritrese vluchtelingen in Ethiopië lange tijd verschillende manieren hadden om hun verblijf in Ethiopië een formeel karakter te geven, wat hun dagelijks leven in het land op veel vlakken kon vergemakkelijken (Bijlage 1 - bijlage 2, p. 14-17). Bovendien wordt in de beslissing op omstandige wijze toegelicht dat verzoekster via haar moeder van geboorte de Ethiopische nationaliteit verwierf. Dat verzoekster desondanks op irreguliere wijze in Ethiopië zou hebben verbleven, behoeft dan ook de nodige toelichting van verzoekster kant. Zij slaagt er echter niet in aan te tonen waarom haar verblijf in Ethiopië geen formeel karakter had.

c. De verklaringen van verzoekster wijzen er op dat haar verblijf in Ethiopië, en dat van haar familie, wel degelijk een formeel karakter had. Zonder de inhoud van de bestreden beslissing te hernemen, wijst verweerder er op dat verzoekster lange tijd school liep in Ethiopië, er heeft gewerkt, in Ethiopië is gehuwd (al dan niet wettelijk), een zoon heeft die bij de Ethiopische autoriteiten is geregistreerd en de nationaliteit heeft en dat haar andere familieleden op formele wijze in Ethiopië leken te verblijven: haar moeder bezit de Ethiopische nationaliteit en haar zus volgde universitair onderwijs. Deze zaken zijn niet te vereenzelvigen met verzoekster haar voorgehouden irregulier verblijf in Ethiopië.

d. Gelet op de punten vermeld onder punt c kan enkel worden aangenomen dat verzoekster in Ethiopië dus over documenten beschikt die haar identiteit, nationaliteit(en), verblijfsmodaliteiten, en het doorlopen van eventuele gerechtelijke procedures in Ethiopië beschrijven. Dit wordt ook bevestigd door landeninformatie (bijlage 2, p. 9-16). Er kan worden verwacht dat verzoekster ofwel begin van bewijs van deze stukken neerlegt, of wanneer zij geloofwaardige redenen aanvoert waarom zij hiertoe in gebreke blijft, zij overtuigende en volledige verklaringen aflegt over deze stukken. Dat is niet het geval: verzoekster legt geen begin van bewijs voor en haar verklaringen over de Ethiopische (identiteits)documenten overtuigen niet. Verzoekster beperkt zich in hoofdorde tot de bewering dat ze in Ethiopië niet over documenten beschikte of kon beschikken, wat niet aannemelijk is.

Waar verzoekster terecht opmerkt dat uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd niet blijkt dat Ethiopische identiteitsdocumenten een vereiste zijn voor inschrijving in het Ethiopisch basisonderwijs, gaat zij er aan voorbij dat inschrijving in het onderwijs en het doorlopen van het onderwijs (met inbegrip van nationale examens) impliceert dat er voor verzoekster documenten werden opgesteld met betrekking tot haar identiteit en verblijf in Ethiopië.

e. Verzoekster toont zich niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar vermoedelijke Ethiopische nationaliteit. Zij voegt aan het verzoekschrift landeninformatie toe waaruit moet blijken dat het voor personen van Eritrese afkomst zeer moeilijk is om de Ethiopische nationaliteit te verwerven, zelfs wanneer zij daar volgens de nationaliteitswetgeving recht op hebben. Ook beschikt zij over landeninformatie waarin wordt gesteld dat het niet mogelijk is om de dubbele nationaliteit (Eritrees-Ethiopisch) te hebben, waarbij louter Eritrese afkomst reeds wordt weerhouden als indicatie van de Eritrese nationaliteit.

In deze kan opnieuw verwezen worden naar de bevindingen onder punt 2.5.1: verzoekster toont niet aan dat zij van Eritrese afkomst is of dat haar vader de Eritrese nationaliteit bezat, waardoor zij minstens de iure over de Eritrese nationaliteit beschikt. Verweerder ziet dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoekster door de Ethiopische autoriteiten als Eritrees wordt beschouwd en daarom geen aanspraak zou maken op de Ethiopische nationaliteit. De landeninformatie waarnaar verzoekster verwijst doet bijgevolg geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

In ondergeschikte orde, en gesteld dat verzoekster effectief Eritrese roots zou hebben, blijkt uit meer recente landeninformatie dan het OSAR-rapport uit 2013 waarnaar verzoekster verwijst, dat andere bronnen aangeven dat het ook voor een kind van gemengd Eritrees – Ethiopische afkomst makkelijk is om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen. Voor personen die niet hebben deelgenomen aan het Eritrese referendum is er in principe geen beletsel is om de Ethiopische nationaliteit aan te vragen (bijlage 2, p. 16). In die optiek kan er nog op gewezen worden dat de zoon van verzoekster bij de Ethiopische autoriteiten werd geregistreerd en de Ethiopische nationaliteit heeft verworven, wat niet mogelijk was geweest in een scenario waarin de landeninformatie die verzoekster aanbrengt zou kloppen én verzoekster van Eritrese origine is [of door de Ethiopische autoriteiten als Eritrese wordt beschouwd].”

Ook deze uiteenzetting uit de nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster stelt dat de informatie, opgevraagd bij UNHCR Libië, zich niet in het administratief dossier bevond dat aan haar advocaat werd bezorgd, dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoekster toelaat om haar dossier op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren indien zij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. In tegenstelling tot wat verzoekster in voorliggend verzoekschrift stelt, kon zij wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien verzoeksters administratief dossier een kopie van deze informatie bevat. Indien verzoekster bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan haar om (de dienst “Advocaten” van) het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Waar verzoeksters advocaat ter terechtzitting stelt dat, indien haar Ethiopische nationaliteit door verweerder wordt aanvaard, een beoordeling dient te worden gemaakt van haar nood aan internationale bescherming ten opzichte van Ethiopië, dient erop gewezen dat verzoekster zowel tijdens haar beide persoonlijke onderhouds als in haar verzoekschrift blijft volharden in haar voorgehouden Eritrese nationaliteit, waaraan echter, zoals hiervoor werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht. Het komt in deze context niet aan verweerder en/of de Raad toe om verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen ten aanzien van een land waarvan zij ten stelligste blijft beweren dat zij er de nationaliteit niet van bezit, hoewel aan de door haar voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht. Het is in deze dan ook door verzoeksters eigen toedoen dat haar voorgehouden nood aan internationale bescherming niet ten aanzien van Ethiopië kan worden beoordeeld.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een

verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftieng door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER